

## Arrest

nr. 248 586 van 2 februari 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM  
Violetstraat 48  
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2020, met kennisgeving op 28 september 2020, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer / mevrouw :  
naam en voornaam: B., E. (...)  
geboortedatum: (...).1987  
geboorteplaats: /  
nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

**Artikel 7**

( x ) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

( ) 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord..... of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

( ) 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

( ) 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

( ) 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

( ) 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Art. 61/29

( ) § 1, 3°Jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over de vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid;

( ) § 2, 1°Jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;

( ) § 2, 2°Jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij met name rekening gehouden wordt met de inkomsten die hij tijdens zijn verblijf in de hoedanigheid van seizoenarbeider zal ontvangen;

( ) § 2, 3°Jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over voldoende huisvesting die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek;

( ) § 4, 2° de maximale duur van 150 dagen per periode van 365 dagen wordt bereikt.“

*Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.*

*Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.*

*Ook het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.*

*Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.*

*Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).*

*Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de bewoordingen van haar middel blijkt dat ze het hoorrecht geschonden acht.

Zij betoogt:

*“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.*

*Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.*

*De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Ghana.*

*II.1.. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur*

*Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*

*Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.*

*Verwerende partij gaf verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.*

*Eerst en vooral wenst verzoeker op te werpen dat hij en zijn partner een duurzame relatie hebben. Zij hebben een huwelijksaangifte gedaan bij de burgerlijke stand te Lokeren. Dit onderzoek is nog steeds lopende.*

*Naar aanleiding van het interview dat hiervoor plaatsvond, werd deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.*

*Het feit dat verzoeker al dan niet verblijf zou hebben in België doet niets af aan de oprechtheid van deze relatie.*

*Bovendien nemen verzoeker en zijn partner deel aan een fertiliteitsonderzoek/behandeling. Hun kinderwens is groot en gelet op de moeilijkheid waarmee het koppel kampt om kinderen te verwekken, hebben zij professionele hulp ingeschakeld.*

*Hiervan wordt geen melding gemaakt in de beslissing. Nochtans is het hebben van kinderen of deze wens alvast te koesteren, een begin van bewijs aangaande hun relatie.*

*Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het ERVM! Er wordt niets onderzocht.*

*Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.*

*Het arrest vermeldt het volgende: "Defragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "*

*Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!*

*Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.*

*Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.*

*Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "*

*Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder het effectieve gezinsleven van verzoeker mee op te nemen in de beoordeling zowel dit met zijn partner.*

*Verzoeker werd voor het af leveren van het bevel niet gehoord. Hij mocht dit bevel in ontvangst nemen op het ogenblik dat er een interview plaatsvond m.b.t. hun huwelijksaangifte. Het is dan ook onmogelijk dat rekening gehouden werd met de motieven van verzoeker m.b.t. het feit dat hij in België wenst te verblijven. De bedoeling van deze hoorplicht is om de redenen van verzoeker m.b.t. een eventueel bevel te achterhalen, doch wanneer men weigert dit verhoor te laten plaatsvinden, kan men ook geen rekening houden met de eventuele argumenten van verzoeker.*

*Toen verzoeker alsnog werd gevraagd omtrent deze motieven tijdens het interview bij de ambtenaar van de burgerlijke stand, kon dit onmogelijk nog opgenomen worden in het bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het feit dat dit hem toen werd ter kennis gebracht.*

*Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.*

*Deze praktijk, het niet horen, is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!*

*(...)*

*Men motiveert niets i.v.m. het fertiliteitsonderzoek dat werd opgestart voor het koppel, nochtans is dit zeker een doorslaggevend element in het dossier van verzoeker.*

*Hierdoor kan men aannemen dat de motivering van het bevel niet volstaat en het dossier onzorgvuldig werd behandeld.*

*Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.*

*Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!*

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

*"6. Inzake het hoorrecht beweert verzoekende partij volledig ten onrechte dat dit recht geschonden zou zijn.*

*Het recht om gehoord te worden is niet toepasselijk wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst<sup>15</sup>. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren<sup>16</sup>.*

*Wanneer het audi alteram partem-beginsel de administratie, die voornemens is een ongunstige maatregel te nemen en dit met name vanwege het gedrag van de geadresseerde, is deze verplicht de betrokkene hiervan op de hoogte te stellen zodat deze nuttig en daadwerkelijk hierop zijn argumenten kan laten wegen, en is het noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen de beslissingen die het verblijf beëindigen enerzijds en de weigering van een beslissing om een aanvraag tot verblijf te weigeren anderzijds.*

*Concreet betreft het een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor men zich in de tweede hypothese bevindt. Aangezien in het tweede geval de aanvrager niet wordt onthouden van een recht of voordeel dat voorheen door hem werd genoten en ten tweede en hij in staat was om zijn argumenten en opmerkingen ter ondersteuning van zijn bewering te doen gelden. In het eerste geval daarentegen onttrekt verwerende partij de vreemdeling daarentegen van een recht dat hij eerder heeft genoten, zodat deze beslissingen hem noodzakelijkerwijs een grief in diens hoofde bezorgen. Bovendien kan de vreemdeling mogelijk niet worden geïnformeerd over de stappen die de overheid heeft genomen.<sup>17</sup>*

*In het concrete geval waarbij het een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, bevindt men zich in de tweede beoogde hypothese en deze beslissing kan niet geacht worden om het principe van audi alteram partem te schenden vermits verwerende partij er geenszins toe gehouden is om verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing te horen.<sup>18</sup>*

*Bovendien wenst verwerende partij er aan te herinneren dat verzoekende partij alle kansen kreeg om al haar argumenten aan te voeren<sup>19</sup>.*

*Het komt aan de bestuurde toe om de overheid volledig te informeren.<sup>20</sup>*

*Verwerende partij herinnert er aan dat in het arrest C-383/13 uitgesproken op 10 september 2013 het Hof van Justitie van de Europese Unie verduidelijkt heeft dat :*

*“(…) volgens het Unierecht, een schending van de rechten van de verdediging en in het bijzonder het recht om gehoord te worden, niet een vernietiging met zich mee brengt van de beslissing genomen tijdens de bewuste administratieve procedure dan wanneer bij afwezigheid van deze onregelmatigheid, deze procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden. (...) Om toe te laten dat een dergelijke onwettigheid zou vastgesteld worden dient de nationale rechter na te gaan, wanneer hij meent te kunnen besluiten tot een onregelmatigheid met betrekking tot het recht om gehoord te worden of in functie van de aan de zaak eigen feitelijke en rechtsgegevens in de administratieve procedure tot een verschillend resultaat had kunnen leiden volgend uit het feit dat onderdanen van derde landen elementen hadden kunnen doen gelden die van aard konden zijn om de zin van de beslissing te wijzigen.” (eigen vertaling)<sup>21</sup>.*

*Bijgevolg blijft verzoekende partij in gebreke om aan te geven welke concrete elementen zij had kunnen aanbrengen ten aanzien van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing en waaruit zij meent te kunnen aantonen dat de bewuste administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden. De elementen die zij in eerste instantie aangeeft, zijn alleszins niet van die aard om de zienswijze van verwerende partij te wijzigen. Daarenboven werd hier in de bestreden beslissing reeds rekening mee gehouden.*

*Verzoekende partij bewijst bijgevolg niet dat het recht om gehoord te worden of de rechten van verdediging geschonden zouden zijn.*

*Het middel is dan ook op dit vlak ongegrond.”*

2.3. De hoorplicht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

De hoorplicht is overigens ook vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian*

*Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

De Raad moet niet aantonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien de verzoekende partij was gehoord. Hij dient enkel na te gaan of de verzoekende partij aannemelijk kan maken dat zij, indien zij was gehoord, het bestuur informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511).

De verzoekende partij voert aan dat zij, als zij zou gehoord zijn voor het nemen van de bestreden beslissing, zou hebben kunnen wijzen op het feit dat zij en haar partner in België een fertiliteitsbehandeling aan het doorlopen zijn omdat zij een grote kinderwens hebben. Zij wijst erop dat zij professionele hulp hebben ingeschakeld omdat zij kampen met moeilijkheden om kinderen te verwekken. Bij haar verzoekschrift voegt zij een doktersattest van 5 oktober 2020, ondertekend door 3 gynaecologen-verloskundigen, waarin wordt gewezen op het feit dat de partner van de verzoekende partij reeds een tijd bezig is met een fertiliteitsbehandeling en dat vorige maand een myomectomie bij haar werd uitgevoerd om de kans op een zwangerschap te vergroten. Er wordt op gewezen dat zij na deze ingreep opnieuw start met een medisch begeleide voortplantingstechniek, waarbij het belangrijk is dat haar partner in het land verblijft, hetgeen niet verenigbaar is met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De artsen wijzen ook op de leeftijd van mevrouw, namelijk 39 jaar. Aldus dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij – bij een naar behoren en daadwerkelijk gehoor – wel degelijk nog elementen had kunnen aanbrengen die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. De uiteindelijke beslissing komt toe aan de verwerende partij en de Raad vermag haar oordeel niet in de plaats te stellen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing of dat zij op enigerlei andere wijze de kans kreeg voorgaande elementen mee te delen aan de verwerende partij. Evenmin blijkt dat de verwerende partij ervan op de hoogte was voor het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij – in weerwil van wat de verwerende partij stelt in haar nota - wel degelijk elementen naar voor brengt die zij naar aanleiding van een gehoor had kunnen aanbrengen opdat de verwerende partij er rekening mee zou kunnen houden hebben bij het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt echter niet dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft gehad om op nuttige wijze haar standpunt te geven voor haar werd bevolen het land te verlaten, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota voorhoudt.

De verwerende partij kan zich niet verschuilen achter een lopend onderzoek naar een voorgenomen huwelijk dat nog niet was beëindigd op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Minstens had de verwerende partij de verzoekende partij op een nuttige wijze moeten horen, wat niet blijkt uit het administratief dossier.

Het overige betoog in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De verzoekende partij maakt een schending van de hoorplicht in de aangegeven mate aannemelijk. Dit gegeven leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel en van de overige middelen behoeven geen bespreking nu deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

##### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

##### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU